

γύριζα στους δρόμους και στάθηκα μπροστά σ' ένα φτωχόσπιτο, χαμηλό. Τὸ τζάμι τοῦ παραθυριοῦ εἴτανε σπασμένο. Ἔσκυφα κ' εἶδα μέσα. Ἐνας ἄντρας ἔτοιμος νὰ φύγει. Μιὰ γυναίκα, κρατώντας ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά του, ἔκλαιγε·

— Γεώργιο μου, ποῦ πᾶς ; ποῦ μᾶς ἀφίνεις δίχως πεντάρα, δίχως ψωμί ;

— Ἄσε με, γυναίκα, ἄσε με ! Ἡ πατρίδα μὲ καλεῖ.... Τί θὲς νὰ κάνω ;

— Καὶ μεῖς ;

— Ὁ Θεὸς πιά !

Κ' ἔφυγε ὁ ἄντρας κλαίγοντας. Εἶχα δυὸ εἰκοσιπεντάρικά στὴν τσέπη μου, τᾶβγαλα καὶ τᾶρηξα μέσα στὴν κάμυρη, μπροστὰ στὰ πόδια τῆς γυναίκας, ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι.

Γλύκοβο τόσες τοῦ Ὀχτώβρη. Σήμερα ἡ πυροβολαρχία μου, ἡ Νέα Γενεά, βαφτίστηκε στὴ φωτιά. Ἐρῆξε τὶς πρῶτες ὀβίδες τῆς σὲ καμιὰ διακοσαριά Τούρκους ποῦχανε στριμωχτεῖ μέσα σὲ μιὰ ἐκκλησιά.

— Νὰν τονὲ ρήξουμε τὸ Ματσούκα! φώναξε ὁ ἀξιωματικός, ἀποκιλώντας ἔτσι τὰ κανόνια τῆς πυροβολαρχίας του. Καὶ εἶμουνε πλάϊ κι ἄκουσα τὰ λόγια τοῦ ἀξιωματικοῦ κι ἄκουσα καὶ τῶν κανονιῶν τὸν κρότο.

Ἀθήνα, 12 τοῦ Νοέβρη. Σήμερα πῆρα ἀπὸ τὸν ἔμπορο Μ. τρία εἰκοσιπεντάρικά. Μοῦπε, ὅποτε μοῦ χρειάζονται παράδες νᾶνοίγω μοναχός μου τὴν κάσα του καὶ νὰ παίρνω. Ἀπὸ τὶς 75 δρ. ἔδωσα 20 σ' ἕνα φίλο μου φαμελίτη ποῦ δυστυχοῦσε, μοίρασα τὶς ἄλλες τριάντα δῶ καὶ κεῖ, καὶ μοῦμειναν καὶ μένα εἰκοσιπέντε γιὰ νᾶχω κι αὔριο νὰ δώσω. Ὅσο γιὰ φαή, θὰ πάω στοῦ φίλου μου Τ. νὰ φάω τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδι ἔχει ὁ Θεός.

Νά, ὁ Ματσούκας, νά, ὁ ἄθρωπος.

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

Σ' ὅσους φίλους μᾶς γράφουνε νὰ τοὺς στέλνουμε τὸ « Νουμᾶ », ἀναγκαζόμαστε νὰ παρατηρήσουμε πὼς μᾶς εἶναι ἀδύνατο νὰν τονὲ στέλνουμε χωρὶς προπλερωμῆ. Ὡς πρὸς αὐτὸ, ἡ ἀπόφασή μας εἶναι τελεωτική.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἔξωτερικὸ φρ. χρ. 12,50.—Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες συντρομῆς (3 δρ τὴν τρίμηνιά).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲν προπλερώσει τὴν συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμῆ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιόσκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΠΑΙΑΝΕΣ,"

1

*Στὴν πολεμύραχη φωνῆ—τρανὴ κλαγγὴ καμπάνας—
Τρικυμιστὰ περίχαρα τραγοῦδια ἀντιλαλοῦνε,
Κ' ἡ Ὀρμὴ τ' ἀδρόχυμα κορμιά τῆς Νιότης τρεμοσπένει
Με τὶς καρδιές π' ἀνθίζουνε κρυφῆς χαρᾶς ἐλπίδες....*

*Ἡ Μάννα ὁμορφοξυπνητη—ἡ Ἀνασημένη Μάννα—
Τὸ δρόμο τὸ δαφνόστεφο ξαναρχινάει—μὰ θέλει
Γιὰ ν' ἀποχήσῃ τὴν παλιὰν ὀρμὴ τὴ δοξοπλάστρα
Αἷμα τῆς νιότης ἄλικο, νικῆτρα, νὰ βυζᾷξῃ....*

*Καὶ στὸ τρανὸ σου κάλεσμα, Ὁμορφοπλάστρα, οἱ γιοί σου
Δράμουν στὸ χαροπάλεμα στὰ μαρμαρένια ἰλώνια....
Καὶ τ' ὄνειρό μας—νικητὲς στὴ θραυερῆ ἀγκαλιά σου.*

*Βραγιὲς κρῖνα ματόβρεχτα κι' ἀπλοχεριὲς τὰ ρόδα,
Μπροστὰ σου νὰ σκορπίσουμε.... Κ' εἶδ' ἡ χαμογελοῦσα
Τρυγῶντας ἀσημόφυλλα νὰ πλέξῃς μας στεφάνια !....*

2

*Ἐσώφρευη, ξανεμίζοντας ξανθόφωτους βοστρέχους,
—Ὁραία Ἑλλάδα—στῶν μαχῶν τὴ δόξα ὀρμᾶς. Καὶ γύρα
Ἡ δυνατόρριξη γεννιά σὲ ζώνει καὶ σαλεύει
Ὁχτους, φαράγγια, λαγκαδιές, τραντάχτρα ἢ σάλπιγγά σου....*

*Καὶ οβοῦν στὸ τρανοβοῦῖσμα, ἡ ψυχοφλέχτρα Ἀγάπη,
Καὶ κάθε πόθου σύφλογο κ' οἱ καρδιολυῶτρες λύπες
Κ' οἱ τρισηγεῦτρες θύμησες κ' ἐλπίδες ὄνειριάρες....
Καὶ τῶν γονιῶν τὰ σύθρηνα τῶν χαροκουροσμένων....*